

Data

1948 18 juli, geboren
1961 begint met drummen
1963 Rene & The Alligators
1964 The Ladybirds
1967 Hu & The Hilltops
1968 Livin' Blues
1970 Golden Earring: Barry Hay, George Kooymans, Rinus Gerritsen, Cesar Zuiderwijk
1973 18 augustus, *Radar Love*
1985 Music Station
1985 *Labyrinth* (album/project met Jasper van 't Hof)
1992 *1000 Drummers Op De Maas*
1992 *The Naked Truth*
1997 DrumDrieDaagse
2000 *Alle Gekheid Met Een Stokje* (met Percossa)
2006 *Slagdroom*
2007 Cultuurprijs van de Stad Den Haag
2009 *Drumbonen En Kaneelstokken*
2011 *Trommelfruit*
2013 *Drummoires*
2013 18 juli, 65 jaar

65 jaar in 12 gesprekken

CESAR

'Jaaa, ik jaag'

Niemand heeft meer betekend voor de Nederlandse drumscene dan Cesar. Ja, Cesar zonder Zuiderwijk, want alleen 'Cesar' zegt al genoeg. Op 18 juli wordt hij 65. Op 18 augustus is *Radar Love* 40. Tijd voor een goed gesprek dus. Aan de lunch, op de bank, achter het drumstel, in het bos. 65 jaar in 12 gesprekken.

tekst Erk Willemsen foto's Andreas Terlaak

40 jaar Radar Love

Op 18 augustus is het precies veertig jaar geleden dat *Radar Love* uitkwam, Cesars signature-song. Binnen de kortste keren werd het een hit in Nederland, Engeland en de VS.

'Verdomd! Veertig jaar. Bij mij staat altijd nog dat lijstje van Felix Meurders op de kast. Een opgeblazen kopietje uit de krant. Hij schreef: "Als die jongens zó gaan beginnen, met dat soort muziek, dan kunnen ze het wel vergeten!" Haha!

"We hebben de basis van *Radar Love* opgenomen in de Honingstraat in Hilversum. Met dat koperen drumstel. Nou ja, koper, het was een rood drumstel bekleed met messing platen. Een Ludwig met 28" Westend bassdrums. Die opnames zijn eigenlijk heel improviserend gegaan. We hadden eerst demo's gemaakt in de Soundpush Studio's. Ik weet nog dat Rinus zei dat het wel lekker zou zijn als er een mooi intro bij zou zitten. Nou, daar kwamen de klappen hoor.

"Ik sta er natuurlijk niet bij als componist. Maar ja, je doet allemaal je dingetje hè. Ken je *Highway Star* van Deep Purple? Waar Ian Paice doorslaat op z'n snare? Waarom doe ik dat niet in een shuffle, bedacht ik me. Dat zijn zo van die hersenschimmen die doorwerken in wat je speelt op zo'n moment.

"We hebben het een keer of tien gespeeld. Op de take die het uiteindelijk geworden is, kun je horen dat we op een gegeven moment echt niet meer weten wat we moeten doen. Bij het begin van dat tussenstuk doe ik dan maar even *ting ting ting ting*, wat helemaal niet mijn ding is. Het is net of er een jazzdrummer aan de gang is, haha! Maar het was eigenlijk meer van "what the fuck gaan we nou ook alweer doen?" En daarna valt de band gewoon goed in.

"Het is één aaneengesloten track; er werd toen niet gehannest met tape knippen en zo. En dan wordt

zo'n nummer als geniaal gezien. Nou ja, de meest geniale dingen zijn vaak een gevolg van toeval of samenloop van omstandigheden. Maar ik vind het rammelen als de pest, als ik er nu naar luister. Sjesus, het is helemaal niet strak. Maar het heeft gewoon z'n charme. Dat is hetzelfde met dat middenstuk met die toms. Dan denk ik: wat doe ik daar nou toch? En dan sta je toch even later als beste band van de wereld in de Engelse NME.'

Megalomaan

Cesar gaat nogal eens wat aan. *1000 Drummers Op De Maas* was natuurlijk zo'n idioot groot project. Maar hij wil méér!

"Ja, dat was het vruchtbaarste weekend ooit. We deden eerst die *1000 Drummers Op De Maas* en de dag erna speelde ik met de Earring *The Naked Truth*, ons best verkochte album ooit, een miljoen of zo. Dat was ook heel leuk om te doen, eigenlijk bedoeld als een eenmalig ding. Er waren toen nog niet heel veel bands die een unplugged album hadden gemaakt. Alleen Clapton, geloof ik. Dat was in 1992.

"Ik kreeg op een gegeven moment het verzoek een drumsolo te komen doen bij *100 Drummers In Drachten*. Luuk van der Vloet organiseerde dat. Voor de grap zeiden we dat we er de volgende keer duizend zouden doen... Nou, dat werd een enorme organisatie natuurlijk, met allemaal gedoe met omroepen. Maar uiteindelijk lukte het! Veronica ging het doen en wilde het dan ook wel helemaal groots aanpakken. Kun je je het voorstellen, die enorme pontons op het water. Dat moest dan over 90 meter belicht worden, waarvoor spots uit Italië moesten komen. En grote beeldschermen van de Michael Jackson tour. En dan ik hangend aan die enorme kraan... >>

• uitgebreid extra artikel met video's, eerder verschenen interviews uit 30 jaar Slagwerkkrant en een foto-reportage met bijzondere fotografie van 65 jaar Cesar

• *Uur Van De Wolf*: documentaire over de totstandkoming van het album *Tits 'N Ass*, door Marcel de Vree

www.slagwerkwereld.com/swkplus

• Radar Love 40 jaar: video's van 1973 tot nu

• integrale video *1000 Drummers Op De Maas*

• videoplaylist met bijzondere momenten uit Cesars carrière

• the best of Cesar Zuiderwijk in een Spotify-playlist

'Als je een idee hebt, grijp dan zo hoog mogelijk en kijk waar je terechtkomt. Je kunt altijd nog terug'

>> 'Ik vind: als je een idee hebt, grijp dan zo hoog mogelijk en kijk waar je terechtkomt. Je kunt altijd nog terug. Dat project van *Four Horizons* moet gewoon nog een keer gebeuren. Vier hoeken van een veld of een stadion, waar over vier torens verdeeld 2000 drummers en percussionisten, opgesteld staan. De wereld in vieren verdeeld. Een Afrikaanse wereld met djembés, jungle. Een Aziatisch deel met Japanse drums, Kurosawa-sfeer. Brazilië met samba natuurlijk, veelkleurig. En natuurlijk drumstellen, de westerse kant. Het is zo vaak bijna doorgegaan. Maar het komt wel. En dan denk ik: ben ik weer megalomaan of zo? Nee, het is gewoon een te gek idee!'

De Sprong

'De sprong' is legendarisch. In het Amerikaanse blad *Rolling Stone* werd die beschreven als: 'een subliem rock 'n' roll-moment. Cesar Zuiderwijk's huizenhoge sprong over het drumstel tijdens *Radar Love*; hij oogt als Nureyev die gelanceerd wordt vanuit een straalvliegtuig.'

'Ik ging op mijn kruik staan en zette me af op een tom. Dat ging altijd maar nét goed. We speelden op een gegeven moment in de Rainbow Theatre in Londen, samen met The Who. Aan het slot van *Radar Love* sprong ik weer over dat drumstel heen. Maar toen had ik wel een buis laten maken onder m'n toms door, met standaards op de bassdrums. Keith Moon was ondertussen aan komen rijden in een zwarte limousine, met een zwarte cape aan en een hoge hoed op. Hij stond aan de zijkant van het podium te kijken hoe ik die sprong maakte. Het eerste wat hij deed toen hij opkwam was óók over zijn drumstel springen. Hij wilde het gewoon ook doen. Maar dat ging dus helemaal mis. Dat drumstel spatte gewoon helemaal uit elkaar. Dat hebben ze allemaal weer bij elkaar moeten scharrelen voordat ze met het optreden konden beginnen, haha.'

Aardig

Cesar is 43 jaar lang met dezelfde mannen muziek aan het maken. Barry Hay, George Kooymans en Rinus Gerritsen. De *Earring*. Onmogelijk dat dat altijd in harmonie gaat.

'De laatste tijd lees ik veel over de Eerste Wereldoorlog. Dagboeken van soldaten ook. Kinderen en kleinkinderen vinden steeds vaker in kisten op zolder getuigenissen uit die tijd. Dan blijkt eigenlijk dat de gewone soldaat het ondanks alle ontberingen toch op een bepaalde manier naar z'n zin had. Kameradschap. Kampeergeest. Alles voor elkaar doen, al zit je in de modder en de stront. Dat kameradschapgevoel hebben we ook met de *Earring*. Met z'n allen onderweg zijn. Er iets van maken, onder welke omstandigheden dan ook. Soms zit je in een sportkleedkamer, een dag later weer in een sjiek hotel. Als je maar bij elkaar bent. Met een goede crew, die ook weer vrienden van elkaar zijn. Gabor Verwey heeft dat team heel goed gesmeed. Die doen alles voor elkaar. In theaters eet je met elkaar. Dat geeft zo'n mooi saamhorigheidsgevoel. Dat is een voorwaarde. Anders functioneer je niet. Het is te gek als je een kleedkamer binnenkomt en je ziet George weer, Rinus, Barry, Gabor. Dat geeft een warm gevoel. Het is een heel gedoe zo'n band, maar wél altijd leuk!

'We hebben eigenlijk nooit toestanden gehad onderling. In de jaren dat we naar Amerika gingen zat je een jaar lang op elkaars lip. Dat ging ook goed. In die tv-documentaire die Marcel de Vree heeft gemaakt voor *Uur Van De Wolf*, over *The Making Of Tits 'N' Ass* zie je dat ook goed terug. Hij mocht alles filmen, was er altijd, en op een gegeven moment lette je gewoon niet meer op hem. Maar er viel geen

onverkwikkelijk woord. Nooit. In de VPRO Gids stond als enige kritiek dat niemand geloofde dat we zo aardig voor elkaar zijn. Nou, wél dus.

'Een keer per jaar hebben we een vergadering. En dan vraagt de manager wat we het jaar erop gaan doen. En dan zeggen we: Nou, doe maar hetzelfde, haha.'

Drummoires

Vanaf 2000 staat Cesar ook in het theater. Eerst samen met Percossa, daarna met zijn oneman-shows. In september gaat zijn nieuwe voorstelling *Drummoires* in première.

'Je weet dat je mensen er een plezier mee doet, je hebt de tijd ervoor en je kunt het. Daarom ben ik het gaan doen, denk ik. Maar misschien wel primair omdat ik het zelf leuk vind om te doen. Als je zoveel jaar met de *Earring* hebt gespeeld, is er natuurlijk geen noodzaak of broodzaak om het te doen. Maar ik hou van contact met het publiek. En dat heb je bij een theatervoorstelling veel meer dan op een groot podium of een festival. Zeker ook met die workshops die ik steeds voorafgaand aan die avonden geef.

'Jaren geleden kwam er in Zoetermeer na zo'n workshop een keer een jongen naar me toe die vraagt of hij even mag spelen. Hij speelt een paar te gekke

breaks die ik nog niet eerder gehoord had en ik vraag: hoe doe je dat? "Nou, zo!" En hij doet het voor. Dat was Oscar Kraal. En daar leer ik dus ook weer van.

'Gabor Verwey doet bij de theatershows net als bij de *Earring* de techniek. Ik ken hem al twintig jaar. Zo'n jongen die met zestien jaar bij me aanbelde en vroeg of hij stage bij me mocht lopen. Ik kon het meteen met 'm vinden. Hij heeft alles gecatalogiseerd, en van het een kwam het ander. Daarnaast reizen we een licht- en geluidsman en iemand die de catering en de merchandise doet. Klein team dus.'

Moon & Bonham

Als je terugluistert naar de muziek die de *Earring* begin jaren zeventig maakte, hoor je goed dat Cesar flink beïnvloed was door Keith Moon en John Bonham.

'Je luisterde begin jaren zestig vooral naar Engelse muziek, naar radiostations als Radio Caroline: Kinks, Beatles, Stones, Searchers. Daar werd niet erg fanatiek gedrumd. Maar toen Keith Moon kwam, brak het wel door bij mij, hoor. Hij was één van de band, niet zomaar iemand die verscholen achter de bekkens zat te swaffelen. Ik kwam toen bij Livin' Blues terecht, fanatieke jongens. Daar begon ik wat harder te spelen. En toen kwam John Bonham met Led Zeppelin. Dat waren inderdaad wel de twee belangrijkste invloeden.

'Ik oefende met Livin' Blues in Club 192 in Den Haag. De *Earring* oefende daar ook. Jaap Eggermont was toen nog de drummer. Hij vertelde me dat ze met Led Zeppelin hadden gespeeld in de VS. "En ik weet precies hoe hij het doet", zei hij, en liet het me zien. Dus ja, dat pikte ik wel op. Toen we met Vanilla Fudge door Duitsland tourden, keek ik met open mond elke avond naar Carmine Appice, met z'n dubbele bassdrums. Dat kwam ook wel binnen!'

Chapin

Jim Chapin heeft veel betekend voor de ontwikkeling van Cesars drumspel in de jaren negentig.

'Ik was op de Musikmesse in Frankfurt, 1992. Ik zag een oude kerel die de hele dag op een oefenpad aan het spelen was. Ik geloofde het niet wat daar gebeurde. Het leek wel een rock 'n' roll-drummer. Hij sloeg knetterhard met een enorme sweep. Hij zat maar te spelen, de hele dag door, en mensen maar uitleggen. Aan het einde van de dag werd het wat rustiger en sprak ik hem aan. Hij zei: "Ik ben Jim Chapin en dit is mijn eerste keer in Europa. Ik moet eigenlijk naar Italië, maar ze hebben me niet betaald, dus dat gaat niet door." Kom dan mee naar Den Haag, zei ik. "Op één voorwaarde", zei Chapin. "Als ik bij mensen kom om les te geven, blijf ik bij de mensen thuis." Nou, dat gebeurde dus. Ik belde meteen een paar drummers waarvan ik dacht dat ze de methode van Chapin zouden kennen: Martin van Duynhoven, Tony Nüsser, Rob Kramer, John Engels. Die stonden na de workshop nog een uur lang op straat na te praten.

'Wat Chapin doet, is eigenlijk een oosterse techniek. Met heel weinig kracht heel veel doen.

Het heeft zeker een of twee jaar geduurd voordat ik mijn speelwijze had aangepast. Bij een snel nummer als *Long Blond Animal* kreeg ik altijd dat brandende gevoel. Dan weet je dat je Moeller moet toepassen. Ontspannen!'

Amerika

In het boek *Golden Earring, De Amerikaanse Droom* staat uitgebreid het tourleven in de VS beschreven. Cesar ging zeven keer met de *Earring* op tournee door de VS, tussen 1974 en 1984.

'Er zijn periodes in je leven waar je nog alles van weet, maar soms is er opeens een gat van tien jaar waar je je weinig van herinnerd. Van onze tours door Amerika is bijvoorbeeld veel uit mijn geheugen verdwenen, haha. Maar sommige dingen weet ik nog wel heel goed, hoor. Mijn eerste ontmoeting met Neil Peart, bijvoorbeeld. Ik hoor 'm zich nog aan mij voorstellen: Neil Peert. Peert! En iedereen zei altijd Peert. Maar welk jaar dat nou was? Géén idee! Daarom is het zo leuk dat dat boek nu uit is, *De Amerikaanse Droom*, daar staat alles precies in genoteerd. Dan komt alles weer terug.

'Wat ik me natuurlijk ook nog als de dag van gisteren herinner, is ons voorprogramma voor The Who, in Madison Square Garden. Je begint altijd met een achterstand als support act. Maar als je het publiek dan na een half uur bij de kladden hebt en je na die sprong over dat drumstel 20 duizend lampjes ziet zwaaien, dan laat je wel een traantje hoor!

'Er werden wel middelen gebruikt daar in Amerika, ja. Maar die waren lang zo sterk niet als wat iedereen nu voorgeschooteld krijgt. En die jeugdzondes hebben we allang achter ons gelaten, natuurlijk. Ik drink überhaupt niet meer als we optreden. Ik moet er niet meer aan denken. Je voelt je altijd happy met wat je aan het doen bent, omdat je denkt dat dat normaal is. Pas als je veranderd bent, weet je hoe het is om je beter te voelen.'

Lesgeven

Cesar heeft veel lesgegeven, heeft zijn eigen drumschool *Music Station*, organiseert drumclinics, en is samen met Slagwerkkrant organisator van de jaarlijkse *DrumDrieDaagse*.

'Het zijn allemaal tamelijke simpele ideeën. Je moet het alleen wél doen. Dat kan je niet alleen, natuurlijk. Eerst met iemand erover praten. In het geval van de *DrumDrieDaagse* was dat Henk van Steenwijk, die toen voor Zildjian werkte. Daarna hebben we jou gevraagd of je met Slagwerkkrant mee wilde doen. Dat was natuurlijk meteen ja. We hebben het toen de eerste twee keer het in een klooster in Hoogstraaten gedaan. Dat was geweldig. Dennis Chambers die vrolijk zijn eigen zolderkamertje in het internaat ging stofzuigen.

'In het verleden heb ik wel eens gezegd dat les nemen niet nodig is. Waarom zou je een negenjarige paradiddles leren? Die moet gewoon lekker in een bandje spelen. Je kunt het allemaal zelf leren; het is maar net hoe ver je wilt gaan. Ik meen het echt. >>

'Sjesus, het is helemáál niet strak, maar het heeft gewoon z'n charme'

>> Daarom heb ik dat damspelprincipe bedacht: dammen en schaken kun je aan iemand uitleggen in een minuut, en daarna moet je het echt zelf doen. *Pats boom* in verschillende combinaties. Het is helemaal niet zo moeilijk dat te verzinnen. De paradiddles rollen er dan vanzelf wel uit. Goed luisteren, je hersens te laten werken en steeds je eigen stapjes maken.

'Wij hadden vroeger uren de tijd om van alles uit te zoeken en mee te spelen. Jonkies van nu hebben veel minder tijd, omdat ze nog allerlei andere dingen moeten doen. Maar als je een drummer wilt worden, moet je toch echt achter die computergames vandaan komen en gaan spelen. Dat is het belangrijkste. Als ik les geef, ga ik daarop in. Ik vraag wat ze willen weten, ik ga in op wat ze vragen, en ik geef ze mee dat het niet vanzelf komt. Die bruggetjes die tussen je ledematen zitten, krijg je niet voor niks. Dat gaat niet zomaar. Daar moet je aan werken.'

Tits 'N Ass

In 2012 kwam *Golden Earring* met een nieuw album, dat direct flink succes had: Twee weken lang op 1 in de Album Top 100, in totaal 29 weken genoteerd.

'Ja, dat was eigenlijk boven verwachting. Je kunt er geen peil op trekken. Ons coveralbum *Lovesweat* uit 1995 vind ik een héél goed album: fantastische sound, goede nummers. Maar die cd deed helemaal niets.

En dan kom je acht jaar na de vorige cd met een nieuw album, doen we gewoon waar we zelf zin in hebben, gaan we niet met een stroming mee, en dan is het opeens raak!

'We hadden het album wel heel goed voorbereid. We hebben vijftien, zestien dagen in Musicon gerepeteerd, George, Rinus en ik; gewoon in de oefenruimte. Ouderwets, boterhammetje met kaas tussen de middag, lekker spelen. Vervolgens hebben we demo's gemaakt in Rotterdam. En daarna in Engeland de studio in. Je bent dan met z'n allen even weg van huis; niets anders dan muziek aan je hoofd.

'George had Chris Kimsey een keer ontmoet; aardige kerel. Had de Stones gedaan als opname-technicus. Hij werkte in Londen in de State Of The Art studio waar al die spullen van die mobiele van *Exile On Main Street* stonden. Wel opnemen met Pro Tools, maar alles door een oude tafel heen. Een fantastische sfeer om op te nemen. Qua sound klonken de demo's die we in Rotterdam hadden gemaakt eigenlijk beter dan wat we in Engeland hadden opgenomen, maar daar was het beter gespeeld. Kimsey bleek niet de man voor de mix te zijn. Dus dat hebben we John Sonneveld gevraagd, die eigenlijk altijd onze producties heeft gedaan. En toen klonk het te gek.'

Jagen

Als je Cesar hoort spelen, in wat voor situatie dan ook, is zijn spel altijd herkenbaar, krachtig

en to the point, en heel vaak met net een rafelrandje. Regelmatig krijgt hij te horen dat hij jaagt.

'Jaaaa, ik jaag. Dat is nou eenmaal zo. Dat ben ik. Het is de adrenaline van het spelen. Ik beschouw dat niet als iets ergs. Het is eigenlijk fijn voor mensen, als iets een beetje jaagt. Toen ik die Moeller-methode ging toepassen, ging het helemaal hard. Opeens ging alles zo makkelijk. Dan zet ik *Long Blond Animal* in en zie ik George omkijken: *What the fuck!*

Pensioen

Op 18 juli wordt Cesar 65. Hij blijft heel veel met de Earring spelen, in augustus doet hij weer een DrumDrieDaagse en in september gaat zijn nieuwe theaterprogramma *Drummoires* in première. Dat lijkt niet erg op 'met pensioen gaan'.

'Ik sprak laatst iemand die met pensioen ging. Die heeft een huis gekocht in Zweden, alles zelf verbouwd en is nu 'klaar'. Dat zegt hij ook: "Ik ben er klaar mee. Ik hoef niets meer. Ik hoef nergens meer aan te denken. Ik word niet wakker met: ik moet nog dit en dat doen." Maar als muzikant kún je dat gewoonweg niet. Je bent er gewoon niet klaar mee. Bill Bruford die zegt dat hij nooit meer stokken aanraakt, dat vind ik bizar. Dat kan ik me níét voorstellen. Je kunt altijd met dit vak bezig zijn.

'Ik speel ook zoveel makkelijker naarmate ik ouder word. Ik heb meer inzicht in m'n lichaam. Als je een jonge hond bent, denk je dat je kracht moet zetten. Dat is gewoon niet zo, natuurlijk. Dan ben je 25 en dan beginnen mensen al te morren. Ben je 30, dan gaan ze je vragen: "Speel je nou nog steeds, joh?" In die tijd waren er natuurlijk geen bands met gozers van 30, 35. Maar ja, je bent er gewoon nóóit klaar mee.' ■

www.musicstation.nl • www.drummoires.nl